

ПРОТОКОЛ

№ 1599

гр. Пазарджик, 27.09.2021 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и седми септември, през две хиляди двадесет
и първа година в следния състав:

Председател: Димитър Бишуров

при участието на секретаря Ива Чавдарова
и прокурора Радослав Георгиев Бакърджиев (РП-Пазарджик)
Сложи за разглеждане докладваното от Димитър Бишуров Наказателно дело
от общ характер № 20215220200796 по описа за 2021 година.
На именното повикване в 13:00 часа се явиха:

Подсъдимият ИВ. Б. АЛМ. – редовно призован, се явява лично и със
защитника си адв.М.М. от САК, надлежно упълномощена.

Пострадалата В. С. Т. – редовно призована, се явява лично и с адв.А. Б.
от САК, надлежно упълномощен в качеството на неин повереник .

За РП-Пазарджик се явява прокурор Б..

ПРОКУРОРЪТ: Няма пречка. Да се даде ход на делото.

АДВ. Б.: Няма процесуална пречка. Да се даде ход на делото.

АДВ. М.: Да се даде ход на делото.

Съдът намира, че няма процесуални пречки за даване ход на делото в
днешното съдебно заседание, поради което

О П Р Е Д Е Л И

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

Снема самоличността на подсъдимия, както следва:

ИВ. Б. АЛМ. - роден на *** г. в гр.Гоце Делчев, обл. Благоевград, живущ в гр.София, българин, български гражданин, със средно образование, неженен, работещ, неосъждан, ЕГН: *****.

ПОДС. А.: Получих препис от обвинителния акт и разпореждането на съда за насроченото разпоредително заседание преди повече от 7 дни.

На подсъдимия се разясниха правата по чл.55, чл.115 ал.4 и чл.274 от НПК.

РАЗЯСНЕНИ бяха и разпоредбите на чл.371 и чл.380 и сл. НПК.

ПОДС. А.: Разбрах правата си.

Не се направиха ОТВОДИ на съда, секретаря и прокурора.

Сне се самоличността на пострадалата, както следва:

В. С. Т. – на 23 години, от гр.Монтана, живуща в гр.София, българка, българска гражданка, неомъжена, със средно образование, неосъждана, без родство с подсъдимия.

На пострадалата се разясни правото да се конституира като граждански ищец и частен обвинител в процеса.

Пострадалата беше предупредена за наказателната отговорност по чл.290 от НК в случай, че бъде разпитана като свидетел по делото.

Разясни се и правото на отводи.

Не се направиха отвод на съда, секретаря и прокурора.

ДОКЛАДВА СЕ постъпилата писмена молба изпратена по ел.път от адв.К.К. и постъпила в съда след отлагане на делото в пр.с.з., с която молба се иска конституиране на пострадалата като частен обвинител.

ДОКЛАДВА СЕ и постъпилата по делото от адв.Б., с която се иска конституиране на пострадалата като частен обвинител.

ПРОКУРОРЪТ: Своевременно предявени са исканията и няма пречка да бъдат уважени и да се конституира пострадалата като частен обвинител в процеса.

АДВ. Б.: Поддържам молбата

ПОСТР. Т.: Поддържам това, което моят адвокат иска. Оттеглих пълномощията си от адв.К..

АДВ. М.: Не са налице процесуални пречки за конституиране като частен обвинител на пострадалата.

Съдът намира, че искането на пострадалата, отправено чрез нейния повереник адв.Б., е процесуално допустимо и основателно, а като такова следва да бъде уважено.

По тези съображения и на основание чл.76 от НПК съдът

О П Р Е Д Е Л И

КОНСТИТУИРА В. С. Т. като частен обвинител в процеса против подсъдимия И.А..

ДОКЛАДВА СЕ постъпилата молба от адв.М.М., като защитник на подсъдимия, в която изразява становище по въпросите по чл.248 от НПК.

АДВ. М.: Поддържам становището в молбата си.

СТРАНИТЕ /по отделно/: Наясно сме с въпросите по чл. 248 ал.1 от НПК и сме готови да пристъпим към обсъждането им.

С оглед изявлението на страните съдът

О П Р Е Д Е Л И

ДАВА ХОД НА ОТКРИТОТО РАЗПОРЕДИТЕЛНО ЗАСЕДАНИЕ, разяснява на страните разпоредбите на чл. 248, ал.3 и ал.4 от НПК и пристъпва към обсъждане на въпросите по чл. 248, ал.1 от НПК.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания и възражения по въпросите по чл. 248 ал.1 от НПК.

АДВ. Б.: Нямам искания и възражения по въпросите по чл.248 ал.1 от НПК.

АДВ. М.: Нямам възражения по въпросите по чл. 248 ал.1 от НПК. Правим искане за процедурата, по която следва да бъде разгледано производството – по реда на Глава 28 от НПК, както съм направила искане със становището, като моля производството да бъде разгледано и бъде приложена разпоредбата на чл.78а ал.1 от НК, доколкото са налице предпоставките за това. Други искания по въпросите нямам.

ПОДС. А.: Съгласен съм с казаното от моя адвокат.

АДВ. Б.: Считам, че искането за разглеждане по реда на чл.78а е недопустимо, доколкото прокурорът би внесъл делото по този ред и доколкото служебно съдът следи за това дали са налице предпоставките за това. Една от императивните предпоставки да не бъде гледано делото по реда на чл.78а е да няма предно осъждане за престъпление от ОХ, както и деецът да не е освобождаван по ред именно на тази глава. В случая подсъдимият е осъждан за престъпление по транспорта и в частност такова, за каквото е подсъдим в дн.с.з., а именно по чл.343 ал.1 б.“б“. Законът не предвижда и не изисква деецът да е реабилитиран, било то по право или по съдебен ред, а единствено посочва, че кумулативно трябва да бъдат изпълнените следните изисквания, а едно от тях да не е осъждан по тази глава или от за деяние от ОХ. Считам, че искането следва да бъде оставено без уважение. Има други разпоредби по чл.248, като в такъв случай би могло да се направи искане по реда на глава 27 или глава 30 от НПК.

ДУПЛИКА АДВ.М.: Мисля, че следва да бъде взето преди, че осъждането от 2006 година и реабилитация е настъпила. Има тълкователна практика на ВКС – Решение № 2/18г., съгласно която чл.78а /цитира/. Има

достатъчно съдебна практика в тази посока и мисля, че са налице предпоставките за разглеждане по този ред.

Съдът се оттегли на тайно съвещание, за да обсъди въпросите по чл.248 ал.1 от НПК.

Съдебният състав, след съвещание, след като се запозна с материалите по делото и съобрази становището на страните по въпросите на чл. 248, ал. 1 от НПК, намира следното:

1. Делото е подсъдно на съда;
2. Няма основание за прекратяване или спиране на наказателното производство;
3. Съдът намира, че са налице СПН по смисъла на чл.249 ал.4, т.1 от НПК, отстраними само в досъдебната фаза на процеса, което е основание за прекратяване на съдебното производство и връщането на делото на прокурора.

СПН се изразяват в това, че по начина на описване на престъпната дейност на обвиняемия в ОА и дадената правна квалификация на престъпната му проява, последният е лишен от възможност да научи за какво точно престъпление е привлечен в това качество, респ. е предаден на съд.

Първо следва да се каже, че против подсъдимия е повдигнато обвинение за извършено по непредпазливост престъпление по чл.343 ал.1, бук. „б“ във вр. с чл.342 ал.1 от НК.

При привличането на обвиняемия в ДП от разследващия орган, а след това с изготвения ОА от прокурора, бланкетната диспозиция на осъществения престъпен състав е запълнена с норми от ЗДвП, за които се сочи, че са били нарушени от страна на дееца, в качеството му на водач на МПС и които норми според обвиняващите, са били в пряка причинно-следствена връзка с настъпилите общественоопасни последици.

Именно при запълването на бланкетната диспозиция на престъпния състав обаче се е стигнало до това, че обвиняемият е поставен в ситуация да гадае кое конкретно нарушение на правилата по ЗДвП и с какво действие или

бездействие от негова страна е извършил. Това се е получило, т.к. за някои от вменените нарушения по ЗДвП не са описани конкретни факти, даващи основание да се заключи как те са извършени от дееца, а и заради това, че са вменени нарушения по закона, които са взаимно изключващи се.

Първото вменено нарушение по ЗДвП е това по чл.20 ал.1, като е цитирано правилото: „водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват“, след което е добавено, че деецът е изгубил контрол върху управлението от него автомобил.

Тук веднага следва да се каже, че загубата на контрол над управлението автомобил е последица от нарушаването на въпросното правило, а в ОА е следвало да се опише в резултат на какво конкретно действие и/или бездействие, което е бил длъжен да не извършва или да извърши, водачът е загубил контрол. Известно е в правната теория и практика, че правилото на чл.20 ал.1 въвежда изискване управлението на ПС да бъде непрекъснато контролирано, т.е. водачът да бъде концентриран в максимална степен върху управлението, да следи всеобхватно и непрекъснато пътната обстановка и движението на МПС по пътя, като в хода на този процес да не отклонява вниманието си. Нарушавайки третираната норма, той сам става опасност за движението или се поставя в положение да не възприеме породена от друго такава. Нищо такова обаче не е било описано като поведение от страна на предадения на съд.

Второто вменено нарушение по ЗДвП е това по чл.20 ал.2, като е цитирано правилото, след което е добавено, че *при избиране на скоростта на движение деецът не се е съобразил с атмосферните условия и състоянието на пътя (дъжд и мокър път). Казано с други думи, вменено е нарушение по ЗДвП, изразяващо се в движение с несъобразена скорост, като несъмнено е взето предвид заключението на АТЕ, според което скоростта на управлението автомобил преди ПТП е била равна и не по-ниска от 152 км/ч.*

Тук веднага следва да се каже, че винаги когато се вменява като нарушение управление на ПС с несъобразена скорост, то следва да се посочи каква е следвало да бъде съобразената скорост на движение, за да се избегне престъпния резултат. Това в ОА обаче не е направено, а този въпрос не е поставян и изследван от автоексперта. По мнението на този съдебен състав,

при вменяване на нарушение по чл.20 ал.2 от ЗДвП и то в хипотезата на изр.1-во, което също не посочено в ОА, следва да се посочи коя би била съобразената скорост, защото само така деецът би могъл адекватно да упражнява правото си на защита, като например оспори и докаже, че и при тази скорост произшествието би било непредотвратимо, т.е. че е налице случайно деяние.

Третото вменено нарушение по ЗДвП е това по чл.21 ал.1, т.е. за движение с превишена скорост, а именно над допустимата от 140 км/ч по автомагистрала за ППС от категория В.

Четвъртото вменено нарушение пък е по чл.21 ал.2 от ЗДвП, т.е. отново за движение с превишена скорост, различна от посочената в ал.1 на цитираната норма, която е била сигнализирана с пътен знак, забраняващ движение със скорост над 90 км/ч.

Тук веднага следва да се каже, че нормите на чл.21 ал.1 и ал.2 от закона, въвеждащи стойности за движение с разрешена скорост, са взаимно изключващи се, като тази по ал.1 има отношение на общ към специален състав, който е визиран в ал.2. Казано с други думи, двете правни норми не могат да бъдат нарушени едновременно, т.к. колкото и да е превишението на скоростта или се нарушава специалното ограничение на скоростта по ал.2, ако е имало въведено такова със съответен пътен знак, или общото по ал.1. В конкретния случай обаче обвиняемият отново е поставен в ситуация да гадае заради кое превишение на скоростта е привлечен към наказателна отговорност – това от 90 км/ч или това от 140 км/ч, което е недопустимо. В случая на дееца следва да е недвусмислено казано, поне в ОА, в резултат на кое превишение на скоростта е настъпило ПТП, т.к. е хипотетично възможно то да е било предотвратимо макар и при движение със скорост над 90 км/ч и под 140 км/ч, при което превишението на по-ниското ограничение няма да е в причинна връзка с общественоопасните последици.

Извън всичко казано до тук, обвиняемият е затруднен да научи в какво точно престъпление е обвинен т.к. вменените като нарушени правила по чл.20 и чл.21 от ЗДвП са в отношение на общ към специален състав, при което специалният изключва приложението на общия. В този смисъл има константна практика на ВС и ВКС. Така например в Решение № 84 от

21.02.2007 г. на ВКС по н. д. № 791/2006 г., III н. о. е посочено: „По принцип, когато едновременно са нарушени общите правила за безопасност на движението, каквито са хипотезите в [чл. 20 от ЗДвП](#), визирани в обвинението, и специалните, каквито са тези за въведените забрани за превишаване на скоростта, визирани в [чл. 21 ЗДвП](#), наказателната отговорност следва да се носи за нарушението на специалната норма. При транспортните престъпления обаче посоченият критерий не е достатъчен. Във всички случаи следва да се въведе и критерият за причинната връзка. В бланкетния текст на обвинението следва да се въведе това нарушение на правилата, като деяние (действие или бездействие), което е елемент на каузалния комплекс, предизвикал престъпния резултат.

...

Със Закона за движение по пътищата, обнародван в ДВ, бр. 20/5.03.1999 година, в сила от 1.09.1999 г., в [чл. 21 ЗДвП](#) бе уредена на законово ниво материята, свързана със задълженията на водачите на МПС да съобразяват забраните за превишаване на скоростта. Преди това същата бе уредена в [чл. 117 от Правилника за приложение на ЗДвП](#), (обн. ДВ, бр. 9/1974 г. и отменен с [§ 2 от Преходните и заключителни разпоредби на ППЗДвП](#), обн. в ДВ, бр. 25/22.03.1996 г.). Мотивите и диспозитивите в публикуваната съдебна практика за съотношението между общите и специални правила относно режима на скоростта и по-конкретно между [чл. 20 ЗДвП](#) и другите правила за движение по пътищата, включително и в задължителната за правоприлагащите органи - [Тълкувателно решение № 28 по н. д. № 10/1984 година](#), на ОСНК при ВС "Някои въпроси относно режима на скоростите за движение на МПС" са съобразно цитирания отменен правилник. В т. 4 на това тълкувателно решение е разрешено противоречието в практиката и принципно е прието, че съотношението между основното правило по [чл. 20, ал. 2 ЗДвП](#) (в редакцията от ДВ, 53/1973 г.) и посочените текстове от правилника за прилагането му представлява съотношение на общ към специален състав. Такава е константната практика на ВС и ВКС след това - например аналогичен на настоящия казус е решен по н. д. № 193/96 г. от ВК при ВС с [Решение № 182/1996 г.](#), както и в Р. № 533/31.01.2001 година на I н. о. при [ВКС по н. д. 397/2000 г.](#), според което: "Ако водачът е избрал скорост, по-висока от разрешената, за несъобразена скорост не би трябвало да се

говори" “.

На следващо място, деецът е лишен от възможност да научи в какво точно престъпление е обвинен, т.к. в ОА никъде не е коментирано, нито дори загатнато дали е имал виновно поведение, още по-малко с каква форма и подформа на вината е извършил престъплението. Известно е, че непредпазливите престъпления, каквото е и настоящото, могат да се осъществят и при двете форми на непредпазливата вина - съзнавана непредпазливост (престъпна самонадеяност) или несъзнавана непредпазливост (престъпна немарливост). Няма съмнение и за това, че първата от тях е по-тежка от двете форми, като всяка от тях има значение при преценка на степента на обществена опасност на деянието и дееца, респ. при определяне и индивидуализация на наказанието. Ето защо в ОА на всяка цена би следвало да е отразено какво е проявлението на вината на извършителя, за да може той евентуално да оспорва въпросната форма или подформа, респ. да установява по-лека форма на вината си, а от там и да иска по-леко наказване.

Описаните до тук СПН може да бъдат отстранени само в досъдебната фаза на процеса, където са били допуснати и по никакъв начин не могат да бъдат санирани в съдебната, поради което съдебното производство ще следва да се прекрати, а делото да се върне на прокурора.

При положение, че делото ще бъде върнато в предходната му фаза съдът намира за удачно да напомни на прокурора за задълженията му по чл.242 ал.1 от НПК и по-специално за избора на акта, с който да внесе делото в съда, т.е. дали да е с предложение за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, ако са налице основанията за това, или да повдигне обвинение с обвинителен акт.

От справката за съдимост на предадения на съд е видно, че не е осъждан, но с решение по АНД 663/2006г. на РС-Гоце Делчев, влязло в сила на 10.12.2006г. е бил освобождаван от наказателна отговорност с налагане на административно наказание глоба в размер на 500 лева. В ДП обаче изобщо не е изследван въпросът платена ли е тази глоба, евентуално кога, има ли образувано изп. производство за събирането ѝ, извършвани ли са действия по него, събрана ли е глобата изцяло или частично, прекратено ли е производството и кога, изтекла ли е давността за изпълнението на това

наказание и кога, а след това изтекли ли са реабилитационните срокове по НК и кога. Всички тези въпроси имат значение относно преценка дали по отношение на наказването на лицето по реда на чл.78а ал.1 от НК е настъпила реабилитация по право, респ. има ли право на повторно наказване по този ред, защото тази норма е приложима при извършване на непредпазливи престъпления, за които се предвижда наказание до пет години ЛС, а за настоящото се предвижда 4 г. ЛС, респ. биха могли да са налице всички материалноправни предпоставки на горецитираната норма.

4. Не са налице основания за разглеждане на делото по реда на особените правила;
5. Не са налице основания за разглеждането на делото при закрити врати, привличането на резервен съдия или съдебен заседател, назначаването на защитник, вещо лице, преводач или преводач на български жестов език и извършването на съдебни следствени действия по делегация;
6. Не са налице основания за произнасяне по взети мерки за процесуална принуда;
7. Не са направени искания за събиране на нови доказателства;
8. Не са налице основания за насрочването на съдебното заседание и разглеждането на делото по общия ред, тъй като както стана вече ясно, съдебното производство ще се прекрати и делото ще се върне на прокурора. Определението, с което това ще бъде направено, подлежи на обжалване и протестиране, като същото следва да добие стабилитет. Само ако хипотетично това определение на първоинстанционния съд бъде отменено, ще възникне основание за насрочване на делото за разглеждане в съдебно заседание по общия ред. В противен случай, ако бъде потвърдено, делото ще се върне на прокурора, при което е недопустимо да се насрочва съдебно заседание.

По изложените да тук съображения и на основание чл.249 ал.2, вр. с ал.4, т.1, вр. с чл.248, ал.1, т.3 от НПК, ПзРС

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА съд ебното производство по НОХД № 796/2021 г. по описа на Районен съд - Пазарджик и

ВРЪЩА делото на РП-Пазарджик за отстраняване на допуснатите съществени процесуални нарушения.

Определението може да се обжалва и протестира по реда Глава XXII от НПК с частна жалба и протест в 7-дневен срок от днес пред Окръжен съд - Пазарджик.

При постъпване на жалба или протест делото да се изпрати на Окръжен съд - Пазарджик след изтичането на 7-дневния срок по чл.248а ал.1 от НПК.

След влизане в сила на определението делото да се изпрати на прокуратурата.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Протоколът написан в с.з., което приключи в 13.25 ч.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____

Секретар: _____